

er nemlig Værdien af Bruget, derfor er det naturligt, at Obligationens Beløb bliver Brugets Kapitaliseringsværdi, og at Uopsigeligheeden kommer til at række i den Tid, Brugen skulde have været. Det knytter sig overordentlig nær til det Grundlag, hvorpaa det hele hviler, men saaledes som Folketinget har vedtaget Lovforslaget, er man vejet bort fra dette rationelle Grundlag, har sat en fast Størrelse, $\frac{3}{5}$ af Vurderingsbeløbet, som maaske slet ikke passer, og har udstrakt Uopsigeligheeden efter Omstændighederne langt udover den Tid, Brugsforholdet skulde have været. Det finder jeg irrationelt og derfor urigtigt. Det vil efter min Mening gaa ud over Ejeren, og derfor maa man fremhæve Hensynet til ham, men jeg kan forsikre den højtærede Minister, at hvis Folketinget havde vedtaget en efter min Mening irrationel og derfor ogsaa uretfærdig Ordning, der vilde gaa ud over Brugeren, og som i Strid med Retfærdigheden vilde forringe den Stilling, den højtærede Landbrugsminister havde tiltænkt Brugeren, vilde man have fundet mig som Modstander af et saadant Lovforslag akkurat paa samme Maade, som jeg er Modstander af det nu i Folketinget vedtagne Lovforslag, der gaar ud over Ejeren.

I øvrigt antager jeg ikke, at det er nødvendigt, navnlig da Tiden er saa langt fremrykket, at komme nærmere ind paa de Enkeltheder, som den højtærede Landbrugsminister omtalte, og jeg kan saa meget bedre give Afkald derpaa, som den højtærede Landbrugsminister meget elskværdig erkendte, at der kunde være noget i adskillige af de Bemærkninger, jeg havde sagt, og at vi kunde forhandle om de paagældende Spørgsmaal i Udvalget. Til denne Forhandling i Udvalget vil jeg altsaa gerne henskyde mine yderligere Bemærkninger. Ligesom den højtærede Minister og det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) haaber jeg, at disse Forhandlinger skal vise sig frugtbringende, saaledes at det skal lykkes at komme til Ende med Sagen endnu i denne Samling.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg indrømmer den ærede sidste Taler (Godskesen), at § 9 i det oprindelige Lovforslag var mere rationel. Der er nu foretaget en Ændring, som jeg mener er til Fordel for Brugeren, men den maa ses i Sammenhæng med alle de andre Ændringer, som er foretagne, og da der er opnaaet Enighed i Folketinget om disse

Ændringer, har jeg ikke Lyst til at rette ved dem. Det samme gælder Spørgsmaalet om Gennemsnittet af Vurderingen. Det ærede Medlem siger, at Vurderingen fra 1909 er for lav, men saa er maaske Vurderingen fra 1916 for høj, og naar man tager Gennemsnittet af de to Værdier, kommer man netop til det rette.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om det Punkt, som det ærede Medlem først omtalte, § 1, Nr. 3. Jeg vil meget indstændig bede det ærede Medlem frafalde sit Ønske paa dette Punkt, jeg tror, at det er et af de Punkter, som har været særlig diskuteret nede i Folketinget, og man har baade fra den ene og den anden Side bøjet sig for at opnaa Enighed. Som jeg sagde før, er der her Tale om Huse, som Ejeren har fri og uhindret Ret over, men jeg ved ikke bedre end, at Repræsentanter for Ejere af saadanne Huse har været med til at stemme for Lovforslaget og arbejdet paa at skaffe det den Form, det nu har, jeg vil derfor meget nødig have, at der bliver rettet derpaa, og jeg tror, at dette er et ret afgørende Punkt for Folketingets Vedkommende. Forhaabentlig vil det ærede Medlem kunne se bort fra sine Betæneligheder. Jeg haaber, at den Kommission, som bliver nedsat, kan raade Bod paa visse Mangler; i visse Tilfælde maa man jo skønne; lave Regler, som altid passer, kan man ikke, derfor er det ogsaa af Vigtighed, at denne Kommission bliver sammensat paa en retfærdig Maade.

Godskesen: Jeg vil meget gerne sammen med den højtærede Minister overveje hele dette Spørgsmaal nærmere. Men jeg vil dog sige med Hensyn til det, den højtærede Minister fremhævede, at det er meget muligt, at Repræsentanter for Godsejerne har været med til at vedtage dette Forslag, og at det endvidere kan være, at Forholdet er det, som den ærede Minister nævnede, at Forslaget er et Kompromis, men jeg er rigtignok bange for, at Kompromisset er af en saadan Art, at den ene indkasserer Fordelene og den anden betaler. Hvis Forholdet er, som jeg nævnede, at en Godsejer har en Del Huse, mange Huse maaske, paa fri Jord, slet ikke Landbrugshuse, men ganske fri Ejendom, er det her foreslaaede alene en stor Byrde, der lægges paa ham. Og det hjælper ham ikke særdeles meget, at maaske andre Godsejere, der har Landbrugshuse eller anden fæstepligtig Ejendom, opnaar visse Fordele. Det er kun en daarlig Trøst, naar den paagældende skal